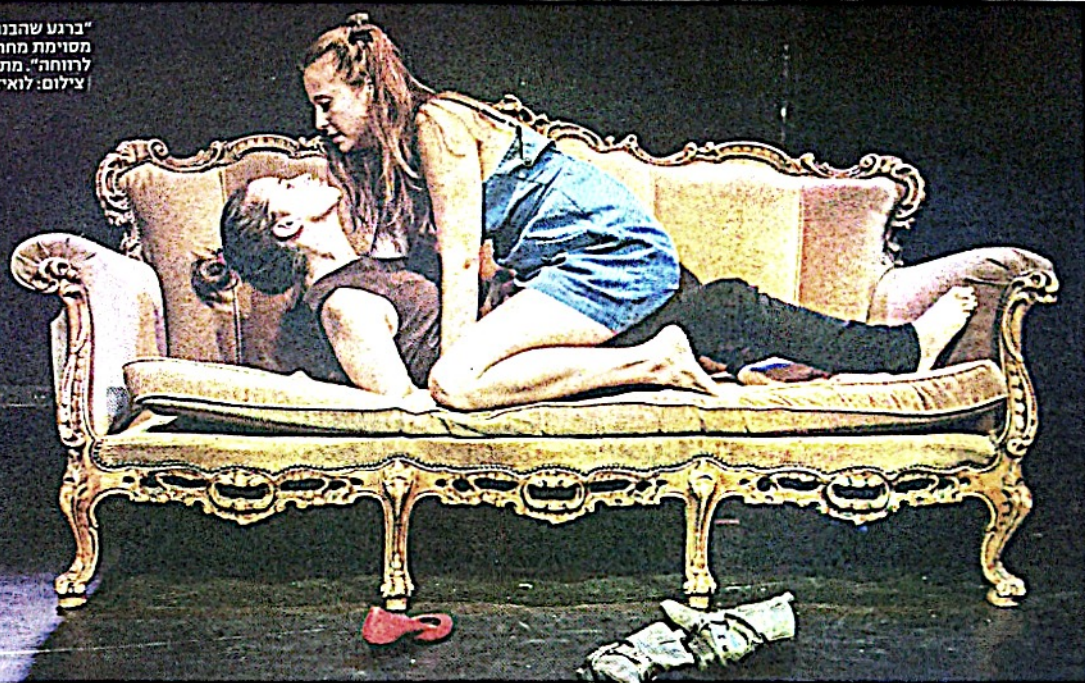

שלוש לסביות נכנסות לבר

בהצגה הפרובוקטיבית "חדירה", העולה במרכז הגאה בגן מאיר, אפשר למצוא משולש רומנטי נשי, דיג'יי שמנגנת מוזיקה חיה, צ'ייסרים של קאוור ואווירה משולחת רסן • דפנה רובינשטיין מספרת למה החליטה לביים את המחזה אך שהיא סטרייטית, ושולחת אזהרה באמצעות מוסר ההשכל שלו

לי פרחים. אני מאוד אוהבת את האנושיות שיש במקר מות הקטנים, שלא פוגשים בה הרבה בעולם התיאטרון, שהוא מאוד מלחמתי ואגואיסטי. לרוביה, למרות שהמחזה אינו חף מבעיות ואינו בשל לחלוטין, היה לה כיף לעבוד עליו ולהכתוב עם כותבת צעירה. "מה שכן", היא אומרת, "בתחלה היה חשש מסוים שלא אצליח לביים את זה כיוון שאני לא לסבית". ואיך התגברת עליו?

"כשנפגשתי לראשונה עם דפנה רובינשטיין, היא הייתה מבינה. להבהיר אלף אלפי הבדלות, אני לא חייבת להיות רוצחת כדי להבין רמות שהיא רוצחת". גם ההתקנתיות לא לסביות. לא הייתה להן בעיה לשהק בספנות המיניות?

"הייתה מבינה ראשונית, אבל המבוכה הזאת קיימת גם כשכביימים סצנה מינית בין גבר לאישה. אחרי כמה חזרות זה התנהף ופסו לא היה שם יותר. בהמשך הגיעה הרג'י. (מיכל סר, קס), שהיא לסבית, ונתנה טיפים לגבי מה נראה אמין ומה לא. ברגע שהיא אמרה שסצנה מסוימת היא מתרממת, נשכנו לרווחה. רציתי שזה יהיה מתרמן".

למה בעצם נכנסה האם לתוך ההרפתקה הלסבית הזאת? שברית, במרכז או שהיא גילתה משהו בעצמי מחד? הרי בבוקר שאחרי, היא ורין לא מדברות על מה שקרה ביניהן.

"זה שזה לא מדברות על זה אחר כך זה נהדר. כל הקטע של התיאטרון הוא להעביר מסרים דרך פעולות ומי" לים שלא בהכרח מציינות דברים באופן מפורש. אני לא יודעת אם כל התשובות ניתנות וכל הבעיות נפתרות במחזה, אבל כל מי שצופה בו יכול לספק את המענה לעצמו.

לדעתך, רמות האם היא הלב של המחזה. זה סיפור על אישה שרצתה את החלום הבורגני המושלם, קיבלה אותו ואז הבינה שהחלום הוא בעצם סיס. גם לבנות, החבי רות, יש את אפסרות הבחירה להתנסות בחוויה חד מינית או לעשות את מה ש"צריך" לעשות ולשלם את המחיר. האימא סילמה את המחיר. אני לא חושבת שהיא לסבית מודחקת, אלא שהתנסות שלה עם הגערה הצעירה היא טריגר למה שהיא תחליט לעשות בהמשך".

ובהזדהות העזה עם התרסה על דרך החיים המהגנים לכאורה שבה בחרה האם – מעוררת הערכה. בנוסף, האווירה שבה שרר הקהל – שצופה בהצגה בחלל סדומה למועדון יותר מאשר לתיאטרון כפי שאנו מכירים אותו, כולל צ'ייסרים של קאוור (האמרת חזיר הערק, שנמנו לכוונות הצופים עד תחילת התורש, הביאה כנראה להרגיזה מתקציב הקבוצה העצמאית) – והרעיון להשתמש בדיג'יי שמנגנת מוזיקה חיה תוך כדי המופע, כל אלה הופכים את חווית הצפייה ליוצאת דופן.

שתיקה נהדרת

רובינשטיין (33), בוגרת מכללת רחוב ברפורד לתיאטרון ומשחק בלונדון, בתו של עורך הדין הפלילי מנחם רובינשטיין ואשתו של יום ההייטק ישי גרין – ששעה אק ויט בגיל 26, הפך לכילונר וכוכר לצ'ימור דהאב בעיקר הורות להשתתפותו בעונה הראשונה של הדוקו ריאליטי "מחברים" – הגיעה לבימוי המחזה די במקרה, "כשהכר רכזה הייתה כבר בחצי הדרך", בהגדרות.

"את המחזה התחילה לביים איה שבא אבל מסיבות שונות זה לא הסתדר. חיפשו באס.אואס מישהו אחר, וככה הגיעה לפתחי ההודמנות", היא מספרת. "נעזרתי לה בעיקר כי החברה נראת לי – בדיוק כמו ב'דירה לה שכיר' הסבנים היו נאים בעיניי – וכי התחברתי לקטן סטלציה של מחזאים ושחקנים צעירים שכותבים ויוצרים לצורך העשייה ולא מחכים לכוכב שיאמץ אותם. זו קבוצה שלא עובדת עם תקציבים אלא פשוט עושה. לפני כשבועיים, כשילדתי את בתי הסנייית, הם שלחו

אך איכרות כבינות עניין: "אם את לא מצליחה איתה, נסי את אימא שלה". האמרה הנוצרת משוה הזאת עומדת במרכז המחזה "הדירה", כבימויה של דפנה רובינשטיין, שבעלה בימים אלה קבור צת תיאטרון תהל.

את קבוצת תיאטרון תהל הקיבו למני כשנתיים צעירים בוגרי בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, ביוזמתו ובתמיכתו של כננה המוסר הביתולוגי גרי בילו ו'ל. הקבוצה הוקמה עקב הצורך לתת מענה לתכנים שלא מכילים ביטוי הולם בתיאטרון הרפרטוארי, בין השאר של קבוצות מיעוטים בחברה.

בימים תחילתם עולה המחזה "הדירה" כפעמיים בחודש על במת התיאטרון במרכז הגאה בגן מאיר. אולם ההצגה הבאה, ביום רביעי בעוד שבועיים (7.8), תתקיים הבילוגי שלה בתקתק בעוצמה רבה על קיר מוסר הגיר פנאט", ובמהלך הערב יאספו תרומות לבית דרור, בית זמני שנותן מענה בחירום לבני נוער בכל הארץ שנפלטו מכתיים בשל הערמותיהם המיניות (הכניסה הופשית).

חיזור גורלי

ההצגה מספרת את סיפורן של החברות אסלי (רובי יב' לונקה) ורין (תמר גוטמן). אסלי היא סטרייטית שהשקעו הבילוגי שלה בתקתק בעוצמה רבה על קיר מוסר הגיר פנאט", ובמהלך הערב יאספו תרומות לבית דרור, בית זמני שנותן מענה בחירום לבני נוער בכל הארץ שנפלטו מכתיים בשל הערמותיהם המיניות (הכניסה הופשית).

בנוגע לבחירותיה האישיות לאורך השנים. המחזה, שכתבה המחזאית האמריקאית ווינדר מילר, אסנס מוסרי וזוטא בתרגום בעייתי (ולמשל, כביטוי סלנג וקללות שנסבכים טוב באנגלית אך לא בהכרח צולחים את התרגום הישרי לעברית, ובסיפור שמוסר ההשכל שלו לוקה בחסר), אך נועזות – שכתבאטא בביתו משולח רסן, בהבנה עמוקה של המצוקה שבה שרויות לסביות בעלות נטייה להתאהב בסטרייטיות,

החלום הבורגני עלול להפוך לסיט. רובינשטיין

ההצגה הבאה תתקיים בבר שפגאט ובמהלכה יאספו תרומות לבית דרור, המטפל בבני נוער שנפלטו מבתייהם בשל העדפותיהם המיניות